

LUBOŠ A SKŘÍTEK

Luboš byl kominík. Dny trávil na střeších a měl výhled široko daleko. Není proto divu, že viděl věci, které jiní ne. Tu věděl, co mají vedle v chalupě k obědu, protože jim viděl otevřeným oknem až na stůl. Nebo viděl, jak hrnčír vyrábí doma hrnky. Jednou se z komína kochal pohledem na krajinu víc než jindy, a navíc ten den hodně svítlo slunce. Když slezl ze střechy, udělalo se Lubošovi špatně, a tak si po cestě domů chtěl na chvíli odpočinout ve stínu stromu. Sedl si, aby si odpočinul, a doufal, že ho bolení hlavy za chvíli přejde. Jenže místo pouhého bdělého odpočinku přišel spánek. Spal a spal, a když se probudil, bylo už hodně po poledni. Protože už mu začínalo kručet v břiše hlady, vydal se chvatně k domovu. Když přišel domů, ohřál si polévku a začal jíst. Jak byl hladový, tak hladově hltal a za chvíli měl talíř prázdný. Najednou uslyšel šramot za skříní v kuchyni. „Že by to byly myši?“ pomyslel si a šel se podívat,

co to tam šramotí. Zahlédl malého tvorečka, který se na něj překvapeně díval. „Kdo jsi, a co děláš u mě doma?“ zeptal se překvapený Luboš. „Já jsem nikdo a vůbec tu nejsem,“ řekl tvoreček tak, že se tomu Luboš musel zasmát. „Jak nikdo? Vždyť tě vidím i slyším,“ zakroutil hlavou Luboš. „Nevidíš mě, neslyšíš mě,“ nedal se odbýt ten tvoreček. „Ty jsi ale veselý, jestli mi okamžitě neřekneš, kdo jsi a co tu děláš, uvidíš, jak s tebou zatočím,“ řekl naoko vážně Luboš. Ten malý tvoreček se lekl a začal ze sebe soukat: „No, víš, já jsem skřítek, a tak trošku ti tu ujídám spadané drobečky.“ „To jsou mi ale věci,“ podivil se Luboš. „Proč mi tu pojídáš moje drobečky?“ zeptal se s podivem. „Protože mám hlad a jsem skřítek Vyžírka.“ „Vyžírka?“ lekl se Luboš, „tak to mám tedy dobrého hosta,“ zamračil se vzápětí. „Neboj, já ti nic tvého nesním. Jak říkám, jím jen spadané drobečky, které bys stejně už nejedl.“ Luboš se usmál a řekl: „Dobře tedy, jestli je tomu skutečně tak, tak to mi nevadí,“ otočil se a přinesl skřítkovi skrojek chleba. „Jé, děkuji, Luboši, to jsi moc hodný. Za to, že jsi na mě takový, ti prozradím tajemství.“ „To jsem zvědavý, co mi chceš říct,“ řekl Luboš a zadíval se na skřítku.

„Zdejší král by si rád poměřil síly v hádání.

Tomu, kdo ho přechytračí, věnuje plnou truhlu zlata.“ „To by, panečku, byla věc,“ usmál se Luboš. „Jenže já nejsem na hádanky nijak dobrý,“ zakabonil čelo vzápětí. „To vůbec nevadí, vlezu ti pod čepici a budu ti napovídat. Já totiž hádanky miluji, není hádanka, na kterou bych nedokázal přijít.“ „A proč nejdeš před pana krále sám a chceš pomoci zrovna mně?“ „Bojím se, že by si mě tam

král už nechal a nepustil na svobodu, a navíc zlato je nám skřítkům na nic.“ Luboš se na druhý den ani nijak extra nepřipravoval. „Jsem kominík, tak půjdu před krále jako kominík,“ řekl si. Jak řekl, tak učinil, a o pár hodin později stál před králem ve svém kominickém obleku s čapkou na hlavě, pod kterou ukrýval skřítku.

„No, tak to jsem zvědavý, jestli mě kominík dokáže přechytračit,“ zasmál se král i stráže, které byly kolem něj. Král začal: „Nuže tedy, moje první hádanka zní: Neustále to mění tvar, přesto je to pořád kulaté.“ Luboš chvíli přemýšlel, a když skřítek poznal, že neví, tiše zašeptal: „Měsíc.“ „Dobře,“ řekl král. „Teď, jsi na řadě ty,“ vybídl Luboše. Skřítek začal Lubošovi šeptat, co má opakovat: „Nemá ruce, nemá nohy, přesto dveře otevírá.“ Král se zadumal, chvíli krčil čelo a pak se rozesmál a řekl: „To je přece vítr.“

„Teď jsem na řadě zase já,“ řekl král: „Patří ti to, přesto to tvoji přátelé používají více než ty. Co je to?“ Luboš opět marně tápal a skřítek mu zase tiše poradil: „Moje jméno, pane králi, to je správná odpověď.“ „Výborně,“ pochválil jej král, „je vidět, že se vyznáš, teď jsi na řadě zase ty,“ vyzval Luboše. Skřítek mu pošeptal: „Klec, která koně nespoutá, co je to?“

Král se zamyšleně zadíval do dáli, pohladil si bradu a pak řekl: „To je opravdu těžká hádanka.“ Dál se díval do dáli a přemýšlel. Zvedl se z trůnu a nervózně začal přešlapovat sem a tam. Po chvíli chození musel uznat, že nezná odpověď. „To je přece jasné, pane králi,“ oznámil mu radostně Luboš, kterému skřítek zatím pošeptal odpověď. „Je to koniklec. Koniklec je květina, ta koně spoutat nemůže.“ Král se plácl rukou do čela a hned mu to došlo. „Koniklec,“ opakoval si, „že mě to nenapadlo!“ Bez řeči pak nechal přinést Lubošovi plnou truhlu zlata. Luboš ji jen s obtížemi donesl domů, jak byla těžká. Doma pak poděkoval skřítkovi, že mu tak dobře poradil.

Inu, možná se vám také stalo, že vám doma něco záhadně zmizelo, a nikdo neví kam. Dost možná u vás sídlí také nějaký skřítek. Nezlobte se na něj a příště mu raději kus něčeho dobrého připravte. Jeden nikdy neví, kdy se vám jeho pomoc může hodit. Jednou uděláte něco vy pro něho, a třeba právě příště on udělá něco pro vás.

*V pohádce se objevila květina **koniklec**.
Když budete mít to štěstí a uvidíte ji v přírodě,
rozhodně ji netrhejte, je to chráněná rostlinka!*